

Evrei 10, versetul 31

Evrei 10.31: Este înfricoșător să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!

Acum se ajunsese cu bine până acolo, că Jan își câștiga pâinea ca vizitiu de droșcă. Din familie era brutar, dar munca adesea anevoioasă în brutăria fierbinte îi plăcuse prea puțin de la început. Ce-i drept, brațele și mâinile sale erau destul de puternice ca să frământa aluatul, dar munca obositoare era incomodă pentru Jan și meseria de brutar era și a rămas, până una-alta, o afacere anevoioasă. Astfel, abia dacă se sfârșise ucenicia, că și-a dezbrăcat halatul alb și a plecat în călătorie de specializare. Ani în șir umblase prin lume și văzuse multe. Rusia, Austria, Italia fuseseră în programul său, dar în ciuda întregii peregrinări, nu învățase nimic în plus în ceea ce privea meseria sa. Dacă vechea tradiție a calfelor călătoare va fi promovată astăzi iarăși de autorități, atunci aceasta se va întâmpla cu scopul de a i se procura omului un orizont mai larg, dar nu pentru a-l aduce la hoinăreală. Dar Jan se transformase tot mai mult și mai mult într-o calfă cerșetoare. Când în cele din urmă a sosit iarăși în patrie, după toate rătăcirile sale fără țință și fără plan, era un biet om înăcrit, sărac, nenorocit și chinuit, unul care se certa cu Dumnezeu și cu oamenii. Din cauza multor ani de lipsă de igienă corporală, a dormitului sub cerul liber, ca și a hrănirii insuficiente, din tânărul odinioară sănătos și puternic devenise un om slăbit, care nu mai era deloc în stare să-și practice meseria de odinioară. Oricum – curajul nu l-a pierdut. Prin intervenția unei rude a primit relativ curând un post bun de vizitiu care transporta pâinea. Dar și această muncă s-a dovedit a fi pe termen lung prea obositoare pentru el. De data aceasta ar fi vrut să fi rămas în meseria sa. Pierderea postului bănos era cu atât mai amară, pentru că între timp se căsătorise. O fată harnică, onorabilă, îl luase de bărbat. Apoi a devenit căruțaș de bere la sticlă și de sifon. Dar și această îndeletnicire i-a depășit puterile. În cele din urmă a trebuit să fie bucuros că a fost ajutat să devină vizitiu de droșcă. Aceasta chiar nu era o activitate obositoare, dar se întâmpla totuși ca el să stea ore în șir pe-acolo și să aștepte clienți. Abia marea expoziție meșteșugărească, ce a avut loc în vremea aceea la Düsseldorf, i-a pus afacerea în mișcare într-o oarecare măsură. Își ura meseria. Dintotdeauna privise cu dispreț la vizitiii de trăsură, care, cu hainele lor lungi, închise la culoare, și cu pălăriile lor rigide, smălțuite, formau o tagmă în sine. Acum era el însuși unul. Căluțul său era ușor de condus. El era cu totul altceva decât un cal pur sânge și părea, ca și stăpânul său, că a adunat multe experiențe amare pe lungul drum al pribegiei sale, așa de melancolic stătea acolo de multe ori, cu capul atârând spre pământ. În vremea aceasta, Jan avea răgaz să mediteze la viața sa trecută. El nu era nici vreun om descurajat, nici bigot. Probabil că și-ar fi scos fără greutate toate gândurile serioase din cap, dacă cumnatul său, Hermann, care locuia la el, n-ar fi făcut din când în când remarci care nu prea îi dădeau pace. Hermann era un creștin credincios, care nu făcea niciun secret din convingerea sa și nu se sfia să-i spună cumnatului Jan părerea sa. În drumurile sale, Jan fusese de mai multe ori aproape de moarte. Dumnezeu îl păstrase în viață, dar el nu-l mulțumise. De ce s-o facă? Era el, cumva, de invidiat pentru viața sa actuală de vizitiu de droșcă? Se născuse catolic, dar aruncase de mult peste bord tot ce stătea oarecum în legătură cu credința. O, el îi cunoștea pe creștini. Acolo erau din aceia care își ziceau slujitori ai lui Hristos și pe lângă aceasta făceau să le fie bine în casele lor frumoase, la mesele lor sățioase, în timp ce multe oi ale turmei lor abia dacă aveau ceva de mâncat. Aceștia erau „lupi în blană de oaie!” Firește, Jan ar fi putut să relateze și despre instituții de binefacere, unde fusese hrănit și îmbrăcat. Tot așa, el putuse să arunce priviri în case în care oameni bătrâni, oameni slăbiți și nebuni erau îngrijiți

Într-un mod altruist de uceniciei și ucenicele lui Hristos, până la sfârșitul vieții lor. Dar în privința aceasta avea o memorie scurtă. El a terminat repede cu toate aceste lucruri. Numai cu un lucru nu reușea să termine atât de repede, iar acesta era cumnatul său, Hermann, cu citatele sale biblice. La creștinismul lui Hermann, nici chiar Jan nu avea nimic de criticat. La acest om – el era fratele soției sale – nu găsea nimic de criticat, ar fi putut să-i caute oricât locurile slabe. El știa foarte bine că Hermann se instalase la el și la soția sa numai ca să le revină un câștig, pentru că sigur ar fi putut să locuiască altundeva mai bine, mai comod și precis mai ieftin. Și în rest le era de ajutor, cum și unde putea. Hermann nu se supăraseră nici când cumnatul său îi dăduse să înțeleagă că cititul Bibliei la masă era enervant pentru el. Hermann renunțase, pur și simplu, și rămăsese prietenos ca mai înainte. De asemenea, nu într-o mică măsură i se putea atribui lui Hermann faptul că viața de familie era și rămânea una plăcută. Ce-i drept, felul de a fi al soției lui Jan semăna cu cel al fratelui ei; era harnică și suportabilă. Deoarece avusese o tinerețe dură, nu resimțea așa de tare felul destul de grosolan al soțului ei. Cu toate acestea, și deși Jan își iubea într-adevăr soția, fără activitatea de mijlocire plină de tact al lui Hermann poate că totuși s-ar fi ajuns uneori la vreo ceartă între soți, mai ales în vremea când îi apăsau grijile pentru bani. De fapt, este o veche experiență: când lipsesc cele necesare, atunci frecăturile dintre soț și soție sunt mai multe decât în vremea când nu trebuie pus la socoteală orice pfenig. În vremurile austere, fiecare parte obișnuiește să fie mai rapidă cu reproșuri la îndemână, decât când pârâul este plin cu apă. Așa că Jan a devenit îndată mai liniștit când a putut să-și agațe detestata pălărie smălțuită în cui, ca să se îndeletnicească cu o afacere, cu care își câștiga din belșug existența. Și când în vremea aceasta Hermann a renunțat la locuința de la Jan și și-a făcut un cămin propriu, pacea nu s-a mutat odată cu el. Tânăra soție a lui Hermann era o ființă plăcută, temătoare de Dumnezeu și între cele două familii s-a dezvoltat o relație care cu timpul a devenit tot mai profundă. Ea și-a aflat încununarea prin evenimentul pe care vreau să-l împărtășesc acum.

Într-o duminică, Hermann a trebuit să facă o vizită în Elberfeld. L-a întrebat pe cumnatul său dacă nu cumva are chef să-l însoțească. Deoarece Jan încă nu fusese niciodată în Wuppertal, s-a învoit. După efectuarea vizitei, Hermann și-a rugat cumnatul să-l însoțească la o oră biblică, ce va avea loc într-o sală mare. De data aceasta, Jan n-a spus da la fel de bucuros ca prima dată. Numai gândul că în viața sa cumnatul îi arătase așa de multă bunăvoință l-a făcut în cele din urmă să consimtă.

La ora biblică, lucrurile s-au petrecut de-a dreptul simplu. S-a cântat o cântare, s-a rostit o rugăciune scurtă și apoi s-a ridicat un om simplu din mijlocul adunării, a citit un pasaj din Scriptură – Evrei 10.23-31 – și a vorbit despre el. Cuvântarea corespundea cu omul care o ținea. Vorbea cum îi venea, fără nicio solemnitate artificială. Jan nu auzise niciodată în viața sa o predică așa de naturală și poate că tocmai datorită simplității ei a făcut o oarecare impresia asupra lui. Desigur, un lucru nu i-a plăcut. În legătură cu ultimul verset, 31, al pasajului citit, vorbitorul a găsit cuvinte foarte serioase despre relația omului păcătos cu Dumnezeul sfânt. El a spus că dacă un om moare fără pocăință și fără siguranța iertării păcatelor sale, atunci este pierdut pentru totdeauna. Atunci, el va avea de așteptat numai judecată din partea Dumnezeului viu, pentru că numai credința în Isus Hristos, Mântuitorul lumii, l-ar putea salva de la o asemenea pieire.

În legătură cu aceste cuvinte, Jan s-a necăjit tare. El credea că vorbitorul îl privise repetat în timpul prelegerii, ca și când s-ar fi referit la el personal. Găsea că este nemaiauzit să fie indicat ca păcătos care merita numai pedeapsă. Sigur, el nu era evlavios, ca Hermann. El era chiar un

bădăran, care nu-și cântărea fiecare cuvânt. Dar era totuși un flăcău cinstit, cumsecade, care nu trebuia să lase pe niciun om să-l numească păcătos.

A părăsit sala cu o față de-a dreptul ursuză și când cumnatul l-a întrebat cum i-a plăcut prelegerea, el a replicat urâcios:

„Nu-i nimic pentru mine. De fapt, jumătate n-am înțeles-o. Și doar am venit cu tine numai de dragul tău.”

Drumul de întoarcere s-a petrecut aproape tăcut. Niciunul dintre cei doi n-a mai vorbit despre evenimentul de după-amiază.

În duminica următoare, Hermann și soția sa și-au invitat rudele la o prelegere biblică în Düsseldorf. Trebuia să vorbească un orator cunoscut. Jan avea prea puțin chef să asculte iarăși vorbăria evlavioasă, dar s-a dus totuși și el, ca să facă încă o dată plăcere cumnatului. Vorbitorul era cu totul altul decât vorbitorul de duminica trecută, umblase mult prin lume și făcea impresia unui bărbat citit și cu desăvârșire cult. Aici exista deci o deosebire remarcabilă. Dar Jan nu voia totuși să-și creadă urechilor când vorbitorul a ales exact același text ca omul din Elberfeld, și anume, versetul 31, la care a zăbovit în mod deosebit. Firește că în cuvântarea sa a pus un accent deosebit, pe lângă *sfîntenia* Dumnezeului viu, pe sublinierea *dragostei* de Mântuitor a Acestuia. Dar cuvântul despre dragostea lui Dumnezeu nu l-a înflăcărat. Și nici măcar n-a făcut cea mai neînsemnată impresie asupra lui Jan. „Așa un lucru aranjat dinainte!”, a mârâit el înverșunat pentru sine. „Să-i comunice acestui om să predice din același text ca cel din Elberfeld, numai ca să mă biruiască pe mine! Ei, aceasta nu-i va reuși iubitului meu cumnat. Pentru aceasta, Hermann trebuie să-și aleagă pe unul mai prost. Aceasta este ultima dată că mai merg la vreuna dintre adunările sale.” Ajuns acasă, și-a vărsat supărarea în cuvinte zgomotoase și grosolane. Soția sa era speriată de tot. Pe ea, prelegerea o făcuse foarte gânditoare. Trebuia să-i dea dreptate vorbitorului în expunerea sa. Firește, dacă fratele ei îi indicase personal aceluia textul, cu intenția să facă să i se ascute cumnatului conștiința în felul acesta, ea nu putea să considere aceasta ca adevărat. De aceea, ea a fost foarte ușurată și Jan a fost foarte mirat să audă după aceea de la Hermann, că el nici în Elberfeld, nici în Düsseldorf nu vorbise nici măcar un cuvânt cu predicatorul în cauză. Amândoi n-au putut să obiecteze nimic când Hermann le-a spus că precis Duhul lui Dumnezeu fusese cel care i-a condus la alegerea textului lor pe cei doi bărbați așa de diferiți. Erau bătuți. Da, chiar mai mult. Atât în inima soțului, cât și în a soției, începuse să se lumineze. Era ca și când Dumnezeu, ca odinioară în prima zi a creației, le-ar fi vorbit acum: „Să fie lumină!” Ei vedeau ceva din lucrarea Sa și stăteau acolo dezarmați, convinși. Că în aceste condiții erau pregătiți să mai meargă și la o altă prelegere, care avea loc în cursul săptămânii, nu ne miră. Dar nu era totuși miraculos că era tratat aproape același text? De data aceasta, vorbitorul a început cu o referire la al 31-lea verset din Evrei 10 și apoi a zăbovit neobișnuit de mult la ostenele lui Dumnezeu ca să-l oprească pe păcătos de la pieire, să-l avertizeze, să-l salveze și să-l facă fericit pentru timp și veșnicie. Se înțelege de la sine că, potrivit cu seriozitatea pasajului: „Este înfricoșător să cazi în mâinile Dumnezeului *celui* viu!”, el a arătat de asemenea primejdia în care se află orice suflet care nu vrea să rupă cu păcatul, ci disprețuiește timpul prezent al harului.

Aceasta a fost o predică puternică pentru Jan în seara aceasta. Față de ea nu mai exista nicio obiecție. Convins din adâncul sufletului de starea sa pierdută, ca și de sfîntenia lui Dumnezeu și de dreptatea pretențiilor Sale față de el, a plecat acasă, un om care dorea din inimă pacea cu

Dumnezeu. Ajuns acasă, el s-a încuiat într-o cameră care era liniștită și izolată, a căzut în genunchi și a strigat către Dumnezeu după har, îndurare și mântuire.

Jan a găsit răspuns încă în aceeași seară la strigătul său: „Cheamă-Mă în ziua necazului; Eu te voi salva și tu Mă vei glorifica!” Acest cuvânt din psalm poate fi folosit cu siguranță și în necazul inimii. Jan era într-un asemenea necaz. Să nu fi răspuns Dumnezeu la un astfel de strigăt și să nu-l salveze? El l-a primit îndurător. El i-a iertat toată vina, pentru Hristos, Mântuitorul lumii, răstignit pe Golgota, și a făcut din el un om cu adevărat fericit.

Puțin după aceea a găsit și soția lui Jan pace pentru inima ei, prin credința în lucrarea de ispășire a lui Isus Hristos. Astfel, casa acestui cuplu a avut parte de mântuire, ca odinioară casa lui Zacheu când Isus din Nazaret a intrat acolo, și mântuirea a rămas în casă. Aproximativ treizeci de ani au putut soțul și soția să meargă împreună pe calea urmăririi lui Isus, amândoi un monument al harului lui Dumnezeu, pe care nu obosiseră să-l laude. Apoi a adormit în pace întâi soțul și câțiva ani după aceea l-a urmat soția în paradis. La patul lor de boală a luat naștere această relatare.

Titlul original: „Hebräer 10, Vers 31”
din *Samenkörner (Neue Folge 31) 1937*, pag. 209-217.